

TORNAI JÓZSEF

A sok ártatlan

*Jaj, akiket a mánia
azért szállt meg, hogy higgyenek benne!
Eddig kerültem, ahogy lehetett,
most már sajnálom őket,*

*a kisdedeket, kik üres
ég alatt keresik apjuk-anyjuk
kezét, de hiába kepeckednek,
hiszen az ember az egyszarvú*

*rém, kinek agyában megszületik
a lázas tűz-kép arról,
aki nem tehet róla, hogy
száz ujjal belekapaszkodnak,*

*csókolják az űr lábát:
lépjen rájuk, mert bűnösök
és a sok ártatlan keresztre
feszíti magát saját vér-ünnepén.*

Egy vers dicsfénye

*Rücskös, vén varangyos béka,
totyogok a petúniák lábai között.
Véd a naptól levelek árnyéka,
édenkertem biztos, hogy örök.*

*Pedig hallottam korosabb társaktól:
szélbe tűnhet a kert és a virág,
a legyek is máshol dongnak akkor,
és rám léphet egy vastag, buta láb.*

*Ki törődik majd a kocsonyás bűz-ronccsal?
Botjával trágyába kapar egy gyerek.
De én tudom, hogy a Nap is meghal,
s egyszer egy vers dicsfénye leszek.*

Elmerülni

*És így: félig béna lábbal,
vers dühös igézetében
nyúl utánam a halál.*

*Nem is „badvész ülte arccal”,
de gyerekkori barátként
fogja markába szívem,*

*hogy már ne égjek tovább,
s jázminszirmok se zavarják
hallgatásomat.*

*Mert nem adom neki lényem.
Rég levedlett kígyóbőrt kap
helyettem, az egyezségben*

*ez volt szegény kívánságom.
Szárnyas, hiú figyelői
légi acsargásoknak,*

*ti tudjátok, hogy a fátyol
mögött köd van, és más semmi,
csak a szó, a késemmel*

*faragott szó meg a tenger,
kék búzavirág szemekből
nyílt. Ó ebben elmerülni!*

